

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

המאשימה מדינת ישראל ע"י תביעות מחוז ש"י

נגד

**1. מיכאל סולסברי
2. יותם וולף**

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נהלה גייני
נאשמים וב"כ עו"ד גבי לסקי

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, בהתאם לאמור בסעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, על זיכויים של הנאשמים מהעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

כתב האישום

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של הפרעה לעובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ועבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.4.10 בסמוך לשעה 12:00, הגיעו כוחות צבא לציר הנחש, הממוקם מעל לציר המנהרות בבית ג'אלה, וזאת על מנת לאבטח הריסת בית פלסטיני, שנעשתה לצורך הקמת גדר הפרדה במקום. פעילי שמאל אשר שהו במקום התיישבו על הקרקע ומנעו את המשך העבודות. עופר שפיצר, מ"פ פלוגת כ"ט של משמר הגבול, ביקש את הפעילים להתפנות מהמקום, ומשלא שעו לבקשתו הכריז על התקהלות אסורה.

הנאשמים היו הרוח החיה באירוע וסירבו להתפנות. נאשם 1 קרא לעבר המ"כ, ניר רוטנברג, "אתה כמו הנאצים שממלאים פקודות, אתם פועלים בניגוד לחוק ואתם רובוטים". נאשם 2 התנגד בכוח לפינוי ונשכב על מדרגה, ואף הוא צעק אל עבר החיילים "נאצים".

במעשיהם, נטען, הפריעו הנאשמים לעובדי ציבור בידועין במילוי תפקידם על פי דין, והעליבו עובדי ציבור בתנועות, במילים או במעשים כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי לתפקידם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

תשובת הנאשמים לאישום

3. הנאשמים כפרו במיוחס להם בכתב האישום. נאשם 1 אישר כי נכח במקום על מנת לתעד את הנעשה, נתבקש לזוז הצידה ועל אף שעשה כן- נעצר. הלה הכחיש גם את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום. נאשם 2 אישר אף הוא את נוכחותו במקום, אך הכחיש את המעשים ואת הקריאות שצוינו בכתב האישום.

ראיות התביעה

4. מטעם המאשימה העידו שלושה עדים:

א. **ע"ת 1, מר ניר רוטנברג** (להלן: "**רוטנברג**")- העד נמנה על כוח המשטרה אשר שהה במקום האירוע במועד הרלוונטי לכתב האישום. מעדותו עולה כי ביום האירוע נכחו במקום כוחות צבא ומשטרה. מעל למיקום שלהם, בבית ג'אלה, הופיעו מספר אנשים אשר נחזו בעיניו כעיתונאים אולם בהמשך הסתבר לו כי הם פעילי שמאל. אותם פעילים החלו צועקים ומפריים את הסדר תוך שהם בונים שרשרת אנושית ומסכלים את ביצוע פעולת הריסת הבית הפלסטיני. לטענתו, שניים מהפעילים, החלו מתסיסים את הפעילים האחרים תוך שהם קוראים קריאות "נאצים", "מבצעים פקודות", רובוטים" אל עבר כוחות הביטחון. לאחר שלא שעו לבקשת המ"פ והמג"ד להתפנות מהמקום, ולאחר שהכריזו המ"פ והמג"ד על ההתקהלות כבלתי חוקית, נאלצו לפנותם בכוח. העד קיבל הוראה מהמ"פ לעצור את נאשם 1, אשר הטיח בו עת נעצר על ידו "ניר אתה מבצע פקודות כמו נאצים, אתה יכול לקבל החלטה אחרת", יחד עם זאת מסר בעדותו כי נאשם 1 לא התנגד למעצרו. הפעיל השני, הוא נאשם 2, נעצר לאחר מכן על ידי שוטרים אחרים, אשר את זהותם אין הוא זוכר. במסגרת עדותו הוגשו דו"חות המעצר של הנאשמים 1 ו-2, אשר סומנו **ת/1, ת/2** בהתאמה.

ב. **ע"ת 2- מר עופר שפיצר** (להלן: "**שפיצר**")- שימש בזמן האירוע כמ"פ במשמר הגבול. מעדותו עולה כי ביום האירוע הגיע יחד עם כוח נוסף למקום על מנת לאבטח פעילות שתכליתה הריסת מרפסת על תוואי הגדר. בשטח שהתה קבוצה שמנתה בין 20 ל- 30 אנשים אשר צילמו את האירוע. לאחר שהגיע טרקטור והחל בעבודת ההריסה, החלה הקבוצה להפריע לעבודות ומשכך נתבקשה להתפנות מהמקום. משסירבו הפעילים לבקשת הפינוי הכריז העד על ההתקהלות כבלתי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

חוקית שלאחריה החלו להתלהט הרוחות והפעילים החלו קוראים קריאות כגון "נאצים", "גרמנים", "אפשר לסרב פקודה" וכן החלו נוקטים באלימות. העד נתן הנחייה לפנותם, כאשר מרבית הקבוצה התפנתה ללא התנגדות. לטענתו היו שני פעילים שהתנגדו והפעילו אלימות כלפי השוטרים וכלפיו ובכלל זה משיכת שיער ומשיכה בנשק, ועל כן נתן הוראה לעוצרם. עוד עולה מעדותו כי השניים התנגדו למעצרים. העד מציין כי היה שותף למעצרו של אחד מהנאשמים.

ג. **ע"ת 3- מר אבי בן לולו** (להלן: "בן לולו") – העד אשר גבה את הודעות הנאשמים וכן את הודעות שוטרי מג"ב שליוו את הנאשמים לתחקור המשטרתי בתחנה. העד נקרא על מנת להבהיר את נסיבות גביית עדויות השוטרים. לטענת הנאשמים העדויות נגבו עת שהו שלושת השוטרים שליוו את העצורים לתחנה יחדיו בחדר החקירות. בתגובה לטענות אלה ציין העד כי כל אחד מהשוטרים תוחקר בנפרד, אולם הוסיף כי ייתכן וערך תחקור עובר לגביית העדויות על מנת לקבל תמונת מצב כוללת של האירוע בנוכחות השוטרים כולם. הוא ציין כי אין הוא זוכר כמה עדויות גבה, והשיב כי ייתכן וגבה עדות רק משוטר אחד, למרות שהגיעו שלושה לתחנה, לנוכח העובדה כי בתיק החקירה מצויה הודעה של שוטר אחד בלבד.

נגד העד הוגשה תלונה על ידי הנאשמים אודות התנהלותו במעמד החקירה, הן לעניין אופן חקירת שוטרי המג"ב והן לעניין התבטאויות בלתי הולמות כנגד הנאשמים ואדם נוסף. עדותו בפני קצין תלונות הציבור מיום 6.7.10 הוגשה וסומנה 2/.

ראיות ההגנה

5. מטעם ההגנה העידו הנאשמים:

הנאשם 1 מסר בחקירתו ובעדותו בבית המשפט כי הגיע למקום האירוע על מנת לצלם את הריסת הבית ולבחון האם המשפחה זקוקה לעזרה. הוא לא היה שותף לשרשרת האנושית ועמד בסמוך לבית. הוא זז לצד שמאל לאחר שנתבקש על ידי החיילים לסור הצידה. לאחר זמן מה הודיעו לו כי הוא עצור. נאשם 1 הדגיש כי בשום שלב לא שמע ששפיצר הכריז על התקהלות בלתי חוקית במקום. בעת שהמתין על יד גיפ של מג"ב, אליו הובל על-ידי החיילים כאשר נעצר, הבחין כי נאשם 2 מותקף על ידי השוטרים. נאשם 1 הכחיש בתוקף כי כינה מי מהחיילים בתואר "נאצי" או כי הטיח בהם שהם ממלאים פקודות כמו הנאצים. יחד עם זאת אישר כי אמר "שהם ממלאים פקודות בלי לחשוב וכי זה מזכיר תקופות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

אחרות בהיסטוריה (ר' ת/3 עמ' 2 שו' 31-32), אם כי הכחיש כי כוונתו הייתה לכנות את השוטרים נאצים.

נאשם 2 מסר בחקירתו ובעדותו בבית המשפט כי ביום האירוע הגיע לבית ג'אלה על מנת לחזות במתרחש שם. לאחר זמן מה, עת שהה בחצר הממוקמת בסמוך לבית, הגיעו חיילים לעברם ועצרו אותו ואנשים נוספים. עובר למעצרו לא שמע כי ההתקהלות הוכרזה כאסורה. נאשם 2 ציין כי במהלך מעצרו משכו אותו השוטרים בחוזקה אל עבר גיפ מג"ב, וציין כי גם לאחר שהיה אזוק הוסיפו למושכו ולדוחפו. בשל האלימות שהופנתה כלפיו בשלב המעצר נחבל בידו. נאשם 2 הכחיש כי קרא קריאות "נאצים" אל עבר השוטרים. עוד הכחיש כי נשכב או התיישב על הקרקע במהלך האירוע.

דין

6. המחלוקת בענייננו עובדתית במהותה. המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשמים בהסתמך על עדויות שני השוטרים שהי במקום האירוע, ולגרסתם הנאשמים, הם אשר נמנו על קבוצת פעילים ששמה לה למטרה לטרפד את פעילות הריסת הבית הפלסטיני במקום. על פי עדותם, הנאשמים היוו גורם מתסיס, אשר שלהב את הרוחות במהלך האירוע, על כן ניתנה הוראה לעוצרם.

7. תיאור הנאשמים את האירוע שונה במהותו מתיאור השוטרים. לשיטתם, ההחלטה לעוצרם נתקבלה מבלי שקדמה לכך פרובוקציה כלשהי מצדם. בתיאורם את נסיבות האירוע, ציינו כי נוכחותם במקום הייתה תמימה, נאשם 1 הגיע למקום על מנת לצלם את המתרחש ולאחר זמן מה הודיעו כי הוא עצור. נאשם 2 אף הוא נעצר לפתע, בעודו עומד בסמוך לבית שיועד להריסה. שניהם ציינו כי לא שמעו את ההכרזה על ההתקהלות כאסורה.

8. סבורני, כי המאשימה כשלה בהוכחת האישומים שיוחסו לנאשמים בכתב האישום. עדויות השוטרים, רוטנברג ושפיצר סותרות זו את זו בנקודות מהותיות, עובדה המעיבה על האפשרות לקבוע ממצאים עובדתיים על פיהן. יתרה מזו, במסגרת הליכי חקירת האירוע נפלו מחדלים שיש בהם לכרסם כרסום נוסף באמינותם של עדי התביעה, הכל כפי שיבואר להלן.

9. חרף טענת שפיצר, לפיה מסר גרסתו לאירוע מספר שעות לאחר התרחשותו, התחוויר כי עדותו נגבתה רק ביום 1.6.10, כחודש וחצי לאחר קרות האירוע (ר' פרוטוקול עמ' 16 שו' 25-31). סיבת השיהוי אינה נהירה במקרה הנדון, ועולה החשש שמא עדותו נדרשה בעקבות התלונה שהגישו הנאשמים כנגד בן לולו, אשר נחקר בעטייה ביום 6.7.10. מכל מקום, ברי כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

זכרונו של העד אודות פרטי האירוע התכהה בעקבות חלוף הזמן, בפרט נוכח הדינמיות המאפיינת את תפקידו של שפיצר כמ"פ, כשהדעת נותנת כי נטל חלק באירועים נוספים מאז אותו היום.

יצוין, כי חיזוק לכך שעדות שפיצר לא נגבתה בו ביום ניכר במזכר שנכתב ביום 28.4.10 (נ/1), שישה ימים לאחר האירוע, ובו מתועדת שיחה טלפונית בין שפיצר ובין החוקר יואב דהן. בסעיף 3 למזכר ציין החוקר, כי מסר לשפיצר שיפנה אליו בימים הקרובים לצורך גביית עדותו. ללמדך, כי במועד כאמור טרם מסר שפיצר את עדותו.

10. זאת ועוד, גרסת שפיצר אודות נסיבות מעצר הנאשמים נסתרת מיניה וביה בגרסת רוטנברג, אשר היה שותף למעצרו של נאשם 1. בעדותו, ציין שפיצר כי הנאשמים התנגדו למעצרו, וכי המעצר בוצע תוך שהנאשמים הטיחו בו מהלומות ומשכו בשערו (ר' שם עמ' 17, שו' 27-28). רוטנברג, להבדיל, טען בעדותו כי נאשם 1 התלווה למעצר בלא כל התנגדות מצדו. ודוק, את האירוע האלים, לכאורה, לא תיעד שפיצר בזמן אמת, ולא רשם דו"ח פעולה שיתאר את התנהלות הנאשמים בעת מעצרו, שכן, לשיטתו, לא דובר באירוע חמור דיו עד כי הצריך רישום דו"ח פעולה (ר' שם עמ' 18, שו' 16-4). האירוע האלים מתואר רק במסגרת העדות שמסר שפיצר, אשר נגבתה כאמור כחודש וחצי לאחר האירוע. זאת ועוד, לא נהיר הכיכד מעיד שפיצר על אלימות שני הנאשמים בעת מעצרו, שעה שלגרסתו היה שותף רק למעצר נאשם אחד מבין השניים, שכפי הנטען משך בשערו של שפיצר ובבגדיו עת נעצר על ידו (ר' שם עמ' 19, שו' 13-7). יצוין בנקודה זו, כי דו"ח המעצר של הנאשם ששפיצר היה שותף למעצרו נכתב על ידי רוטנברג, על אף שזה כלל לא היה שותף להליך מעצרו, וגם בכך יש משום טעם לפגם. גם בן לולו התרשם כי מדברי השוטר כי הייתה התנגדות פסיבית בלבד (ר' שם עמ' 21 שו' 10-8)

11. עדותו של שפיצר אף סותרת את האמור במזכר נ/1, בגדרו ציין החוקר דהן, כי שפיצר אמר לו בשיחתם הטלפונית "שבאירוע אף אחד לא הכריז על שטח צבאי סגור". בעדותו ציין כי דובר על שטח צבאי סגור (ר' שם עמ' 13, שו' 3-12 וכן בעמ' 17, שו' 9-8), ומשנתבקש ליישב את הסתירה ציין כי אין הוא זוכר שיחה שנערכה לפני כשנתיים וחצי, אולם הטעים כי את האירוע עצמו הוא זוכר.

12. מצאתי, כי הסתירות והפרכות בעדותו של שפיצר, לא כל שכן הצטרפותן יחדיו, מטילות בספק את מהימנות גרסתו. מצטרפת לכך העובדה התמוהה שלמרות היותו מ"פ במג"ב וקצין משטרה, שפיצר לא מילא דוח פעולה על תקיפה כלפיו וכלפי פקודיו. עוד יש להוסיף כי הדבר תמוהה שבעתיים כאשר הקצין רוטנברג שפעל בהנחייתו של שפיצר רשם בדוחות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

המעצר ת/1 ות/2 כי עילת המעצר היא "הפרת הסדר הציבורי והפרעה לשוטרי בתפקיד" ועניין התקיפה כלל לא מוזכר.

13. גם בעדותו של רוטנברג נתגלעה סתירה, כאשר טען תחילה כי פינוי הנאשמים נעשה "בשיטה שפינינו בהתנתקות, 4 סוחבים אחד" (ר' שם עמ' 9, שו' 19-20). בהמשך טען בניגוד לגרסתו הראשונית, כאשר הבין כי המשמעות היא שכל הארבעה היו צריכים לשמוע את המילים שהוטחו בו, כי: "ארבעה לא תפסו אותו, אני תפסתי אותו ושלושה הלכו מאחוריי כדי לחפות עליי אם יקרה משהו. רק אני הייתי צמוד אליו." (ר' שם עמ' 13, שו' 20-27). ללמדך כי עדויות עדי התביעה אינן קוהרנטיות, וכי לא ניתן לקבוע על יסודן ממצאים כלשהם.

14. לא זו אף זו, יש לזקוף לחובת התביעה את מחדלו של החוקר בן לולו, אשר אפשר, אף אם לא במתכוון, את תיאום הגרסאות בין השוטרים, כאשר אישר כי ייתכן שבמסגרת תחקור ראשוני שמע את תרחיש האירוע בנוכחות שלושה שוטרי מג"ב שהיו שותפים לו, על אף שמוכן כי על מנת לשוות לחקירה צביון אותנטי, יש להימנע מסיטואציות כגון דא. לדידו, לאחר אותו תחקור ראשוני נגבו עדויות השוטרים, כל אחת בנפרד. דא עקא, שבתיק החקירה מצויה עדות יחידה של רוטנברג ונפקדות מימנו עדויותיהם של השוטרים שנכחו עם רוטנברג בתחנת המשטרה- יוסי כהן, אסף בן אבו ומאור ראובני (ר' שם עמ' 14, שו' 27-29 לפרוטוקול), ולא ברור אם נגבו מהשוטרים הללו עדויות אודות האירוע אם לאו.

מחדל זה גורע ממהימנות עדותו של רוטנברג, אשר נכח באותו תחקור ראשוני ונחשף לגרסאות כלל השוטרים המעורבים בטרם מסר גרסתו שלו.

15. על כל האמור יש להוסיף, כי חרף מעורבות שוטרים נוספים בהליך המעצר, יוסי כהן, חן אברהם, אדיב מנצור, עופר שפיצר, מאור ראובני, נועם חן, חני רחמיאל, לא נגבו מהם עדויות, על אף שהיה בכוחן להפריך או לאשר את גרסאות שפיצר ורוטנברג. זאת, הן באשר לאירועי האלימות להם טוען שפיצר בעדותו והן ביחס לקריאות "נאצים" שנקראו לכאורה מפי הנאשמים אל עבר השוטרים. נחיצותן של עדויות אלה בולטת בעיקר על רקע הסתירות בגרסאות שפיצר ורוטנברג. בהעדרן, באמתחת המאשימה שתי עדויות שלא עולות בקנה אחד זו עם זו ושנסיבות גבייתן רצופות מחדלים.

16. אומנם ייתכן כי השוטרים אכן חוו התנגדות מצד מי מחברי הקבוצה, שמנתה בין עשרה לשלושים פעילים (ר' שם עמ' 10, שו' 10-9 וכך עמ' 15, שו' 14-15) אשר לא שעו לבקשותיהם לעזוב את מקום האירוע. אולם יתכן כי נוכח הדינאמיות המאפיינת אירועים מסוג זה, נפלו לכדי טעות ביחס למעורבותם של הנאשמים באירוע, כאשר אין חולק כי נעצרו במקום אנשים נוספים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

17. אשר לקריאות הנאצה אל עבר השוטרים; בעדותו של שפיצר נעדרת אמירה מפורשת הקושרת את הנאשמים דווקא לקריאות "נאצים", וישנה אמירה כללית גרידא, לפיה חברי הקבוצה החלו בשלב מסוים קוראים קריאות נאצה ונוקטים באלימות (ר' שם עמ' 15, שו' 15-21). רוטנברג בעדותו ציין כי נאשם 1 הטיח בפניו שהוא ממלא פקודות כמו נאצי, וטענה זו הוכחה כליל בעדות נאשם 1. נאשם 1 אישר שהטיח בפני השוטרים כי הם ממלאים פקודות בלי לחשוב, וכי זה מזכיר תקופות אחרות בהיסטוריה, אולם הדגיש, עוד במסגרת חקירתו המשטרתית, כי לא התכוון להשוות את השוטרים לחיילים נאצים. למותר לציין כי הנאשם 2 אף הוא הכחיש כי קרא קריאות "נאצים" אל עבר מי מהשוטרים. גם בהקשר זה יצוין, כי ייתכן ומי מהמעורבים באירוע הטיח בשוטרים דברי נאצה, אולם סבורני כי אין בעדויות שפיצר ורוטנברג כדי להעיד כי הנאשמים הם אשר קראו את אותן הקריאות. יודגש עוד, כי אין באמירתו של נאשם 1, לפיה מעשי השוטרים מזכירים זמנים אחרים בהיסטוריה, כדי להעיד כי הלה נתכוון בכך לדמות את מעשי השוטרים למעשי הנאצים. אציין כי אמירה מסוג זה כשלעצמה אינה עולה כדי העלבת עובד ציבור, גם אם יש בה רמיזה להשוואה למשטרים מסוג זה.

18. גזירה שווה יש לגזור גם ביחס לטענת המאשימה, לפיה נאשם 2 נשכב על המדרגה בעודו מתנגד לפינוי. טענה זו אינה משתמעת מעדויות שפיצר ורוטנברג, וממילא לא הוכח כי מי מהנאשמים התנגד למעצרו. נהפוך הוא. כפי האמור, מעדות רוטנברג עולה כי הנאשם 1 הובל למעצר בלא כל התנגדות. עדות שפיצר בנקודה זו תלויה על בלימה, שכן אין היא מעוגנת בראיה כלשהי זולת עדותו אשר נמסרה זמן רב לאחר האירוע ואשר נסתרת הן בעדותו של רוטנברג והן בעדויות הנאשמים.

19. בנסיבות המתוארות, אף אם הוכרז בשטח על התקהלות אסורה כפי גרסת רוטנברג ושפיצר, הרי שלא הוכח ברמת הודאות הנדרשת, כי הנאשמים לא שעו להוראת ההכרזה והתפנו מהמקום. יודגש בנקודה זו, כי לשיטת הנאשמים כלל לא הוכרזה ההתקהלות כאסורה, וממילא השניים נעצרו מבלי שקדמה לכך התגרות מצדם.

20. יצוין, כי לא נעלמו מעיני הפערים בעדות נאשם 2 אל מול עדותו במשטרה. כך למשל, בעוד שבמסגרת חקירתו המשטרתית סיפר נאשם 2 כי נפצע בבוהן כף רגלו, סיפר בעדותו כי נפצע בידו דווקא. יחד עם זאת, אינני סבורה כי מדובר בפערים היורדים לשורשו של עניין, וניתן להסבירם בחלופי הזמן.

21. עוד יצוין, כי אינני סבורה, כטענת המאשימה, כי יש לזקוף לחובת הנאשמים את העובדה שלא המציאו צילומים ממקום האירוע. נאשם 1 טען בחקירתו כי המצלמות בשטח יוכיחו את צדקתו וציין: "עו"ד שלי יוצרים ברגעים אלה ולאורך כל היום קשר עם כתבים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50418-11-10 מדינת ישראל נ' סולסברי ואח'

ואנשים שצילמו באזור ואנחנו בהחלט נשתמש בצילומים שנעשו... (ר' ת/3, שו' 28-29).
ללמדך, כי הרשות החוקרת ידעה אודות אפשרות קיומו של תיעוד, אשר יהא בו כדי להפריך או לאשר את טענת הנאשמים. כלל נקוט הוא, כי תכליתה של החקירה המשטרתית אינה רק לתור אחר ראיות מרשיעות, כי אם עליה לתור אחר האמת. לשם כך עליה לאסוף גם ראיות אשר בהן טמון הפוטנציאל לזיכוי הנאשם, ר' ע"פ 5152/04, **שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו 23.6.05).

על כן היה זה מתפקידה של המשטרה לנסות ולאתר את אותם התצלומים, בפרט לאחר שהובא לידיעתה כי היו כתבים בשטח שצילמו את הנעשה. הדברים אמורים ביתר שאת מקום בו התשתית הראייתית של המשטרה אינה בנויה לתלפיות.

22. בשולי הדברים מצאתי לציין את הבעייתיות בהתנהלות המאשימה, אשר נותרה עיקשת בעמדתה וחרף הערות בית המשפט אודות המחדלים שנפלו לאורכו של ההליך ביכרה להותיר את כתב האישום על כנו ולנהל את ההליך עד תומו.

מסקנה

23. לאור האמור לעיל, ומשלא עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה להוכיח את עבודות כתב האישום, מצאתי לזכות את הנאשמים מהעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשע"ג, 6 ינואר 2013, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.

חנה מרים לומפ, שופטת